

[Indenrigsministeren]

pågældende havde særlig værdi for Danmark. Det fandt man var forkert. Det medlem af folketinget, som stærkest førte det synspunkt frem, var hr. Dohrmann, der i maj 1976 klart afviste at fortsætte med den regel, fordi den var helt uretfærdig over for almindelige mennesker, der ikke havde særlige talenter. Ud fra disse demokratiske synspunkter afviste hr. Dohrmann at fortsætte med den såkaldte professorregel. Den ønsker man altså nu genindført. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at det er det, der sker.

Forskellige har sagt, at denne sag køres helt efter reglerne, og har sagt, som hr. Henrik Toft gjorde det, at man finder, at tilknytningen er så god, at sagen er i orden, den står til anbefaling. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Det, der skiller i denne sag, er alene et forskelligt syn på, efter hvilke retningslinjer der skal gøres undtagelse fra hovedreglen om 7 års ophold i Danmark for ikke-nordiske statsborgere. Det er ikke et spørgsmål om sympati eller antipati i forbindelse med en bestemt person eller for eller imod sport eller en bestemt sportsgren. Det eneste, der skiller denne ansøger fra alle andre, der i øvrigt er i samme situation, er, at det er en forudsætning for, at han kan blive medlem af et dansk landshold, at han er dansk statsborger.

Jeg vil gerne sige til tingets medlemmer, inden der stemmes i denne sag, at der er mange, mange andre, som i alle andre henseender fuldt ud opfylder de samme kriterier, som hr. Galbraith gør, som har beskæftigelse, god tilknytning til Danmark, mange venner og bekendte, taler udmærket dansk og er helt indstillet på at blive i Danmark. Den eneste forskel er den, at de ikke har en særlig betydning for Danmark derved, at de har kvalifikationer til at blive optaget på et landshold. Jeg mener ikke, det er rimeligt over for de mange, mange, der herved bliver udelukket fra undtagelsen, at vi gør en undtagelse fra hovedreglen under henvisning til, at den pågældende er en god ishockeyspiller. Jeg mener ikke, det er rimeligt, og jeg ser i hvert fald frem til masser af henvendelser fra folk, der spørger: hvad er det, der forhindrer mig med min tilknytning til Danmark, med mit kendskab til danske forhold, med min beskæftigelse, med mine forhold til danskerne i et blive dansk statsborger? Det er bare det,

at jeg ikke har forudsætninger for at blive optaget på et landshold.

Jeg mener personlig ikke, det er en rimelig behandling af alle de andre, der er i nøjagtig den samme situation i øvrigt.

Dohrmann (FP):

Jeg vil bede ministeren komme herop og svare klart ja eller nej til et spørgsmål, jeg har stillet. Nu stod ministeren lige og sagde, at det ingen konsekvenser har haft for ansøgeren, at politiet har begået en fejl. Så vil jeg spørge ministeren, om det over for indfødsretsudvalget er oplyst, at den pågældende ansøgning, såfremt politiet ikke havde begået en fejl, sandsynligvis ville have været forelagt udvalget for længst – og dermed underforstået: inden lovforslaget gik i trykken. Det vil jeg bede ministeren lige svare på.

Knud Lind (FP):

Ministeren siger, at det er i strid med de retningslinjer, der er givet indenrigsministeriet. Det er korrekt, men så vil jeg samtidig gøre ministeren bekendt med, at hvis ayatollah Khomeini eller Idi Amin sidder nede i forhallen og, inden vi er færdige med denne sag, ønsker at blive dansk statsborger og én i dette ting ønsker at bringe dem frem, så er det altså også naturligt.

Janne Normann (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Knud Lind, som henviser så meget til reglerne, at vi alle sammen er helt enige i, at dette her formelt og juridisk er helt korrekt, så det behøver hverken han eller hr. Dohrmann at blive ved med at fortælle os. Det er helt korrekt at tage enkelttilfælde ned i salen. Men der har været den praksis – og jeg synes, det er en meget human praksis – at enkelttilfælde, som skulle diskuteres, er blevet diskuteret i indfødsretsudvalget, og medlemmerne af indfødsretsudvalget har vel nærmest siddet dér som en slags tillidsmænd for deres gruppe. Men det er rigtigt, at det ikke er i indfødsretsudvalget, beslutningen formelt skal træffes.

Men så vil jeg da også gerne sige til hr. Dohrmann, at hr. Galbraith formentlig var blevet behandlet i udvalget, hvis hr. Dohrmann havde bragt ham frem i udvalget, ligesom hr. Dohrmann nu bragte ham ned i salen. Det, der er væsentligt, er, at argumenta-